

запроморганий КОЖМАР

The Hedgehog

кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 8.

Мюнхен-Ельванген, серпень (другий зошит) 1947.

Рік: II.

Древо пізнання

Ева: Скоштуй, Адаме, солодкий овоч еміграційної преси . . .

Адам: Ех, Ево, я бачу, що ти хочеш, щоб нас з табору вигнали.

ЖНИВА

В світі жнива вже настали,
В штабах коси наклепали,
Кожен з нас цікавий досить,
Хто кого скоріше скосить.

Колька в боці — в серці холод,
Хоч є жнива, — буде голод.
Буде голод хоч на рати,
Не поможуть й плютократи.

Косить Йосиф, косить Труман,
Терпеливість — це не гума!
В'яжуть з розмахом і жаром
Цей ярмом, а той доляром.

За об'єкт, а не ін блянко
Хоче взяти за косу Франко,
А вкінці, як схоче доля,
То й де-Голь ще встрілить голя.

Непомазані бараки
Лиш лаштують в себе танки,
І йде танець нещікаво —
Дехто вліво, дехто вправо.

А на півдні і на сході
Благоденствують тай годі!
Генерали відпуск мають,
Безтурботно спочивають.

Атом-бомба, бльоки, жнива,
А для нас — лиш бомба пива...
Світ зігнувсь несиметрично
Й виглядає бомбастиично.

Людина з Марса

— Панове, на збори! На збори! Марсіянин з Марса звалився!... Хоче поговорити. На збори! — голосно вигукували в таборі.

Марсіянин був високий, мов на ходулях, і кальорійно худий-худий. Чоботи на ньому розлазилися в позицію: з правого революційним ухилом виглядав брудний палець, з лівого — колгоспна устілка. За халявою стреміла надгризена дерев'яна ложка.

На таборову площину збігся ярмарок: старі, середні, молоді й такі, що ще на руки простилися, чоловіки й жінки, звичайні люди й таборові достойники. Кожний був дуже цікавий, бо Марсіянин, наче школа, просвічувався наскрізь.

У шлункові в ньому було видно: «Питання марсіянізму», «Конституція марсистського раю», «Короткий курс історії марсизму», діяграми, пляни, великий жмут п'ятирічної позики, що застяг у двадцятиперсній кишці, шматочек трудоденного хліба й обсмоктані головки з оселедців.

— Товариши, — почав він по-марсіянському, — я уповноважена особа, що прибув до вас із Марса, і тому застерігаюсь: ви на мене, будь ласка, не плюйте, не харкайте, не матюкайте... Деякі з вас записалися емігрувати на Венеру, на Уран, дехто аж на Юпітера, інші ж на інші планети... Але, чи ви знаєте, що в капіталістичній Венері налічається сім міліонів безробітних — безробітних фахівців... Що ж ви там будете робити? Доречі, Марс, що являється членом IPO, надалі не буде вами опікуватися. Отже без нас ви приречені на голодну смерть...

В натовпі почали чухати потилиці. Але якраз тієї днини в таборі розділили додатковий приділ оселедців і в слід за тим настрий у всіх був оптимістичний.

— Ви за нас не журіться, товаришу Марсіянине, — озвався хтось із гурту — ми й на Юпітері не пропадемо. Та й на Нептуні нашим людям непогано.

— А на Венері цигарки дешево — сказав якийсь курець.

Марсіянинові урвався терпець:

— Ах, так... харашо! З нового року вам буде заборонений брак...

Юрба замовкла, неначебто злякалась. Але, нащасть, перекладач пояснив:

— Панове, «брак» — це понашому шлюб.

Юнак, що стояв поруч дівчини, враз подав свій голос:

— Пане Марсіянине, не лякайте! Ми й на Урані повінчаємося, а на Юпітері весілля відгуляємо. Доречі, пишуть нам, що горілка там дуже дешева.

— Я вам слова не давав — кинув Марсіянин.

— Та ми вас і не обирали! Подумаш!...

Марсіянин ні оком не кліпнув. Він продовжував:

— Люди, ви подумайте: Марс є найближчий до Землі! Але — питома вага Марса вдвічі легша за питому вагу Землі, тобто там у дев'ять разів менше притяжіння. І тому там радісніше жити. В дев'ять разів радісніше. Коли ви, скажім, на Землі можете підскочити метр заввишки, то на Марсі ви переплигуватимете через дев'ятиметрові будинки... Вас не дожене ніякий поліцай, бо тікати будете, ніби вітер. Коли ви на Землі з'їдате один хліб у день, то на Марсі — вам треба дев'ять хлібів. І т. д., і т. д., і т. д. Я раджу вам зголошуватися на цю щасливу планету, бо згодом ми закриємо кордони. Не вірте антимарсистській пропаганді, що видумала якусь зализну завісу, бо ця завіса — лише туман, що його будь-який вітер розвіє...

— А питання можна? — озвався хтось.

— Звичайно, можна. Ми ж прецінь також демократи! — відповів Марсіянин.

— Скажіть, будь ласка, на Марсі м'ясо є?

— А як же? У нас побудовані велики м'ясокомбінати, — почав він. — Беруть ото свиню, яка собі навесь голос кувіка, просто за ноги й кидаютъ у спецмашину, — з-під якої зараз таки вже готові ковбаси вилазять...

(Закінчення на 3-ій стор.)

Дід Панас порушив мовчанку захоплених слухачів:

— А що ви робите, коли в «спеціальну» ковбасу забули вкинути соли, або добавили замало перцю?

— Провадимо слідство по викриттю саботажників, яких караємо з усією марсистською суворістю — вдев'ятеро гострише, ніж на Землі. А потім беремо ковбаси і сіль кидамо їх назад у машину, звідки зараз таки вже готова, жива й солена свиня виходить...

— Жива й солена свиня?!

— А вже ж — жива й солена свиня!

— Солене свинство! — подумав про себе дід Панас, а вголос добавив: — А цитрини в вас є?

— Звичайно... у нас цитриновий завод вже в серпні перевиконав річний плян на 527 проц.

Тоді дід Панас усміхнувся в бороду.

— Пане, ... як вас у дідька... пане товаришу Марсіянине! Досить! Нам усе ясно...

Так є в одному раю на землі, що для безпеки від капіталістичного пекла відгородився залізною заслоною.

Скажіть, будь ласка, лише одне: що вгорі, Марс чи Земля?

— Вночі ми вгорі, а пообіді — ви в нас над головою.

— О, це дуже добре! Будемо знати, як і кому віддячити за опіку. Та ще й після обі-

ду... Ха-ха-ха! — розроготався дідусь і пішов до свого бараку. За ним розходились інші. А Марсіянин виплював триповерховий проклін і почав дертися по драбині на своєго Марса.

Степід

...ХУКА ДАВ

Уноша мав уже її, за весільним звичаем, розсувати, як вона, силувана проти її волі до цього гріха, вихопилася з одрини і зникла в темряві ночі. Але розgnіваний батько знав, де її шукати.

Він відщукав її і післав до зятя. Де була, не говорив. Знав тільки для себе. Повчivши його чим з'єднувати жіноче серце, вийшов.

Зять був письменник. Старшенький, правда, вже на віку, а вона як рожа — троянда. Кругленька й тугенька, як огірочок. Волосся ж, розсипане ззаду, як споник ясного шовку, а спереду зв'язане вигадливим жмутиком, робило її схожо на чубатеньку курочку.

— Може б ми пішли на прохід? — обережно запросив її.

— Про мене, хоч і ходім! — сказала байдуже.

Ішли, як дві райські тіні, не торкаючись, — їх несло щастя! — до землі. Для раю штанни і спідниці ваги не мають, аби були відповідні переживання. Соловейко ударив з усіх сил над самісінськими їхніми вухами, а тее «Ку-ку» капало в його серце солодким бальзамом.

Сили під кущем. Під затишним кущем, куди ще, мабуть, не заходила людська нога.

— Яка ти елегійно-лірична! — промовив з дурноватою усмішкою.

— Не ображай мене!

— Hi, серденко! Я, як письменник, то...

— То скажи мені, чим ти можеш мені заімпонувати! Що ти можеш мені дати?

— О, я для тебе, зіронько, маю, ось тут, великий, серйозний фрагмент...

— I ти вмієш...

— О, я вмію! Я вже двадцять літ... — перебив її і себе письменник. А які відголоси!... Кажуть геніально, стилево...

Мери повеселішала. Вона ніжко примружила оченята, відхилила губоньки і ледве-чутним голосом пролебеділа:

— Цілуй!!!

— Тепер ні, ні! Під час нашого спільногопиру! Під час спільноготає!... Розумієш?

— Ну, то починай! Починай уже! Я така цікава, що ти потрапиши...

Він змовчав. Опісля пристрасно витягнув з кишені подерти шматки своєї новелі і, заки прочитав її наголовок, — вона плонула йому в обличчя й пішла, щоб ніколи більше не повернутись.

Нечистий, у подобі горобця, на капості капнув йому на ніс і мигнув у романтичну зелень...

— Ото хука дав! — зітхнув письменник і дописав останні трагічні рядки до своєї жалюгідної гуморески.

**ПАНІ ПАЛАЖКА
ПАНІ ПАРАЖЦІ**
говорила, що ...

... в Ділінгені таборовим фризієром є лотищ, бо жадному українцеві не оплачувалось підстригати й підголювати своїх земляків за дурних дві марки.

... в Мітенвальді артисти Театральної студії Й. Гірняка пошили в дурні не лише глядачів, але, що гірше навіть свого режисера й учителя, граючи не так, як треба, але як вони вміли.

... в Парижі на т. зв. IV. Конференції обрано вже третій офіційний уряд, який не визнає нікого і якого одночасно ніхто не визнає також.

... в Регенсбурзі видумали собі свою державну пошту й випустили свої поштові марки. Цей факт з ентузіазмом привітала одна газета, що принципіалістично підтримує все, що може причинитися до будівництва близьку відокремленої від решти українців української держави.

... в Н. Ульмі без змін.

... в Америці є краще, як у Німеччині.

**ЗАПРОТЕНА
ПРАЛЬНЯ
ТАБОРОВИХ
ВРУДІВ**

Коли годинник точно й виміряно, ніби справжній реакціонер, видзвонив першу годину ночі, тоді в таборі настав сприятливий для «революційного» чину час. У всіх вікнах погасли вогні. Стефко, заступник команданта таборової поліції, шеф СБ Вінницької області в майбутньому і теперішній шеф безпеки в таборі, розпочав «визвольну» акцію.

Рівно в год. 1,15 ночі перша ударна чета в складі друзів Міська, Любка, Ваньки і Серйоші на чолі з майором Стефком підійшла до дверей харчевого магазину. Вартовий магазину Зенко звітує, що варта готова перейти на сторону «революціонерів» і не чинитиме опору революційному урядові у перебранні опортуністичних харчів, під умовою, що згаданий уряд відзначить кожного вартового картоном папіросів.

За декілька хвилин двері магазину відчинилися і битва була виграна, і запаси були здобуті.

Після хвилинного бойового відпочинку, наладувавши на свої революційні плечі харчеві та тютюнові запаси, чота, під проводом свого майора, відійшла на вихідну позицію — помешкання районового провідника СБ.

Битва за таборову касу тривала довше. Виявилося, що фінанси охороняв прихованій «куківець», який відмовився перейти на бік «революції». Його довелося приголомішити. Після ліквідації «ворога», фінанси були здобуті. Трофей — 3.017 мр.

По блискучому закінченні акції на адресу краєвого представництва на землях у... Римі був висланий рапорт такого змісту:

«Революційний Друже Міністр! Виконуючи Ваші інструкції, згідно революційного правильника № 3 та § 6 тактичного розпорядку, було проведено в таборі X революцію. Осяги перемоги, запаковані в чотири міхи, передано до проводу через зв'язкового, що зголосився за встановленою кличкою. Героям слава!»

Наступного ранку голова табору оголосив наслідки «революційної» ночі: В наслідок нічної крадежі в магазині таборовики не дістануть у цьому тижні приділу папіросів і сира, а працівники управи місячної платні. Справа розглядається і наслідки слідства будуть оголошені.

Деякі наївні таборянини вже більше місяця чекають на висліди слідства, покарання винуватців та повернення цигарок. А вони, їхні цигарки, вже майже презентаційно розкурені у... Римі.

Пилип Дуля

Чи ви, пані, знаєте ...

БАБА ПАРАЖКА
БАБІ ПАЛАЩІ

оповідала, що ...

... у Львові визволені трудя-
щі западних областей вислали
вже тисячу привітальну теле-
граму в Москву-Кремль з по-
лум'янистою подякою рідному
батькові і кращому другові за
дозвіл переселитися компакт-
ною масою в теплу країну Тад-
жикістану. Вони поклялися пе-
ревиконувати всі норми, хочби
і прийшлося їм при тому помер-
ти, як героям соціалістичного
труда.

... в Англії українські допомо-
гові організації розвели серед
прибулих туди українських ски-
тальців широку акцію зборки
фондів на допомогу для україн-
ців ... в Америці й Канаді.

... в Берхтесгадені колишній
головний редактор «У.Т.» став
працювати в редакції журналу
«Орлик», бо його розмови щодо
перебрання шефства в Україн-
ських Вісٹях, на місце втомле-
ного Багряного, розбилися.

МУР-инам слава!

Хто повинен був написати цю книжку — Оруел чи Костецький? Але наші письменники зайняті в МУР-і робленням великої літератури.

Сон рябої кобили

Одного разу Іван Очерет іхав на своїй рябій кобилі і в голос читав алястряпанье із чухновської кухні публіцистики.

Ряба кобила, будучи по своєму походженні із «мілих малиороссов», з таким запалом слухала «великорусское творение», що навіть її «южная ветвь» почала описувати в повітрі кола солідарності. Що й дало їй можливість оглянути «Обзор» з усіх боків. І цієї ж ночі рябій кобилі приснівся дивний сон: буцімто її господар — Іван Очерет уже не Очерет, а галицька Осока в лапатошках обута ще й кушаком підперезана — іде до неї, а за ним «сміренний самарянін» Н. Чухнов з «істинно русскою» усмішкою на устах і дежакою підлістю в душі. Підійшовши Ніколушка до рябої кобили, промовив у зрозумілій її мові:

— Сie твой угнетатель, кобилушка! — зневажливо тикаючи пальцем на Очерета, — а пасему-с ти должна слушаться меня.

На знак згоди кобиляча голова покірно опустилася до ніг свого покровителя і навіть кінчиком язика пощастило їй лизнути носок великоросійського чобота. «Московське сміття» і ситуацію, виникнуту під час реформації деяких ДП-таборів, «Мілостівий сударь» вирішив використати своечасно і тому звернувся до рябої кобили з таким закликом:

— Теперь вам представляеться удобний случай расстаться с вашім угнетателям і соєдініться с братьям по крові, вере і несчастью.

Заклик единокровця настільки розтрогав рябу кобилу, що вона вирішила, негаючи часу, злитися з ним у єдиний неділімий поцілунок, по-

вертаючись консолідацією до настоятеля.

— Іш, чево затеяла, націонал-шовіністка! — погрозливо заявив він. Знаєм ми вас... І зуби то оскаліла...

— І-го-го! — заіржала ряба кобила. Це я від радості братання.

— Стой сміренно, малороска, етакая! Радоваться тут нет чему: Українцов нет, не било і бить не может, а возтащіть — то тебе положено по матушкі — Русси.

З цими словами «сміренний самарянін» почав накривати рябу кобилу попоною. А попона не обияка-трьох колірова ще й тризубець вишитий.

— Слухайте, чоловіче, — звернувся до нього Іван Очерет, — а чи не пішли б ви по матушці — Русси звідси разом з цими лахами? Во це, бачите, мое подвір'я і я тут господар, а ви ідіть на свое і там господаруйте. Тоді ми залишимося з вами гарними приятелями та добрими сусідами.

Василь Стерія.

Гарасим: О, куме, ви вже по вечері?

Онисим: Га? Питаєте, чи я замкнув двері?

Гарасим: Питаюсь, чи ви вже повечеряли!

Онисим: А, краще не питайте!

Гарасим: Що, що? Берете гайта? Чому ви такі сердиті?

Онисим: Якто невмітий? Вмітий, канечно, що вмітий, тільки тих ваших галічменських панів варт би вже раз вміти, щоб тут нас, працюючий народ православний, не експлуатували...

Гарасим: Кого закатували?

Онисим: Не здефравдували, а прямо розібрали. Шамать вони, ізвесно, вміють. Розбазарили мериканські дарунки, як ті чорні круки...

Гарасим: Ніц вас, куме, не розумію. При чим тут руки?

Онисим: Хоч, як то кажуть, без водки не розбереш, то тут усе натверезо пізнаєте. Послухайте!

Гарасим: Та наперед вже самі понюхайте, а потім я вже собі коло вас пчихну.

Гарасим: Га? Які ліки?

Онисим: Сідайте, куме, ближче і добре наставте вухо, бо вам так засадило слух, що ви глухі, як пень...

Гарасим: Ая, взяв на цілий день. Колись, за небіжки УНРРА, дай їй, Боже, царствіе небесне, то давали на цалий тиждень. Тепер фурт дають но на один дененько.

Онисим: Отже, чуєте...

Гарасим: Не, ніц не чую. Щось ніби трошки і під ніс заносить, але то, вибачте напевно десь упоблизу хтось впаскудився і того так чуть-чуть люфтотом пливе і за ніздрі лоскоче. Ая!

Онисим: Але, куме, я про гарбузи, а ви про образи!

Гарасим: Я до Бразилії не, мене венци тегне до Воргантини. Там моєї першої жінки сестри стрік оферму мав і так си вживав, жи тут на-

віть міністер такого минажу не має.

Онисим: Отже слухайте, куме, ходив я сьогодні до Суспільної Опіки запомогу дістати...

Гарасим: Та було й мене кликати! Файній ми з вас сусід.

Онисим: До чого ж вас було кликати?

Гарасим: Та запомогу дістати!

Онисим: Були б ви таку саму дулю дістали, як я. Нічого, куме, не годен у своїх дістати, хіба, вибачте, анкету...

Гарасим: Та ней будуть і брикети...

Онисим: Одначе дивний у них калькуляційний вопрос...

Гарасим: Та я проса не хочу, бо нема до него молока, а якіс нагавиці, то христінинові придалися б, бо toti, що їх ношу, то лата на латі, як цісарський маніхвест з пичитками...

Онисим: Там для нас, куме, нічого шукати! Щоб дістати малу баньку сардинок, то треба заплатити податок, а така банька на паску коштує 15 марок. Але крім того — там треба стільки заяв понаписувати, що нада зі собою брати вчену людину й заплатити їй з 200 марок, щоб це все до полуночі вспіла виповнити. А які допити! Ій-бо, — нічим НКВД чи гештапо... Тиснуть і тиснуть. Скажеш, що ти в таборі — таким не дають, скажеш, що ти приватно, — посилають тебе до німецької картенштедії.

Гарасим: А з лахів ніц не можна дістати?

Онисим: Та ніби й приїхав вагон лахів з Канади, але що ж, як комітеська братія все поміж ту комісію пороздавала...

Гарасим: Яку місію? Закордонну?

Онисим: Та не місію, а тих селепків, що ті лахи між людей розмахорювали.

Гарасим: І що давали?

Онисим: Нічого не давали — ділили. Баби, по розположенню моди, подіставали штани, доктора й бухгалтери получили спідниці для літньої вентиляції, а працюючий клас дістав дулю з маком.

Гарасим: А хто тим усім так файно керував?

Онисим: Кажеться, доктор Макар Ушко і комітетчики, панії і студенти...

Гарасим: Але при чим тут студенти? Бо то, як вони лахи ділять, то ми, куме, мусим хіба вчитися.

Онисим: Понаставляємо собі столів, як у комітеті, і нехай собі порожні столи стоять, а ми будемо пильнувати, щоб при них, борону Бога, не сів хто працювати. Тай будемо книжки мордувати.

Гарасим: Та що ви, куме, з науковою! Ходім краще до Червоного Хреста!

Онисим: О, куме, та там ще гірше. Та їх навіть священики відреклися, бо жаден з них не хотів при сповіді признатися, що робила лівиця, як хрестилася правиця...

Гарасим: Ну? А що там чувати з допомогами?

Онисим: Там, як заплатите 30 марок, то вам дадуть 4 англійські зіцвілі папіроси... Чуєте, куме, о, дивіться на руку — чотири зіцвілі цигарки...

Гарасим: Та чую, но не розумію. Не розумію, як можна даровані мериканські речі та й... Це ж кримінал, це ж ліворуція. Чиста Содома й Гумора.

Онисим: Кажуть, що роздають також 10 тонн харчів, що їх з Гамеріки для українців прислали.

Гарасим: Хто ж їх з'їв? Хто ж їх, куме, питає вас, видів?

Онисим: Ніхто! Воробці видъювали...

Гарасим: Куме, та беріть волуфко і пишіть!

Онисим: Щітай, не щітай! До чого бик привик. Нічого з того не вийде. Понаписували собі якіс там протоколи, що все комісійно з'їли, і канец. Так, як у Америці, де

палять каву, виливають у воду молоко, мед і т. д.

Гарасим: Шкода, що totoy з Авгсбургу, жи папером гиндує, вже не буде мати на що видати 40 тисяч марок. А так був би куриль до Стрітення папіроси з Червоного Хреста.

Онисим: Хай перестане курити так, як ми, або нехай собі бички збирає, як той, що торік був у нас головою табору! I шлюс!

Гарасим: Всьо я, куме, розумію, але, де то 10 тонн футражунку могло зміститися в таких вузьких червонохресних преветах. Га?

Онисим: Розсадило їх, як динаміт, і тепер Червоний Хрест переводить знову збірку, тим разом на ремонт приміщення...

Гарасим: То відай від тих 10 тонн такий у них фетер, що духа забиває... А відите, куме, як то шило все з мішка вилізе... Фетер, вибачте, їх зрадив.

Онисим: Ми, куме, не гаймо часу. Ходім до того Цупулупу, чи як його там, поскаржитися, що б нарешті порядок навели.

Гарасим: Правда! Альбо димократія, люб диктатура спролетаризованої тілігенції! Але передок мусить бути. Не, куме, як?

Онисим: Ходім! За нашу і вашу кривду. Най їх громадський суд посадить до свого криміналу. Нам не треба ні такої Опіки ні такого Червоного, тільки штанів на то-то місце і дещо за драбину перекинути, тай фертік.

БАЖАЮ ОДРУЖИТИСЯ

з панянкою гетьманського роду, націоналістичного виховання, демократичної вдачі, угодівського темпераменту, унерівського характеру, посоціалістичному пронирливо, з багрянівською терпеливістю, есерівською освітою та уендеесівськимекс-апілем.

З'їдач хліба.

ВІДГАДАЙТЕ!

У нашому селі був глухонімий швець, якого за контрреволюційну агітацію проти овецької влади засудили на 10 років примусових робіт. З дня народження аж до самого арештування він не вимовив жодного слова. Питання: Як він агітував проти овецької влади?

терапії

— Яка боксажерія! Жа зіпакетрет

Більшівці: Бін же більшківці

НА СУДІ.

— Підсудний, ви визнаєте себе винуватим?

— Ні!

— Що?! Адже ж у вступному слідстві ви зізналися...

— Так, товариш судді, я зізнався... Але Карл Маркс сказав: «Бітіє опреділює сознаніє». Якби так вас били, як мене, то і ви зізналися б.

ПОІНФОРМОВАНИЙ.

— А ви, пане президенте, до Америки не збираєтесь виїжджати? Там же так прекрасно живеться...

— Думаете? А наскільки я поінформований, то там на кожного українця припадає бодай три погребники.

ВІТАМІН «К».

— Які це ви, Трохиме Микитичу, вітаміни споживаєте, що так поправилися?

— Вітамін «К».

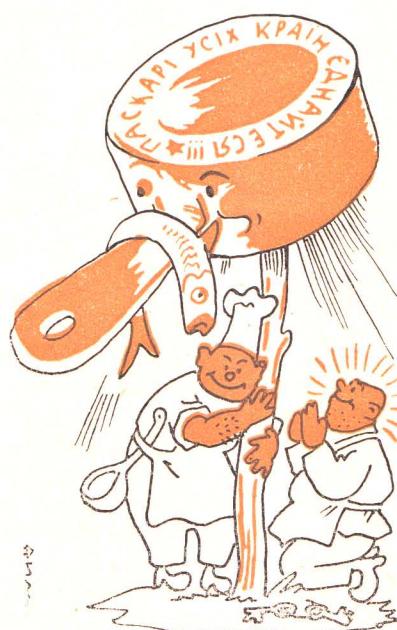
— ???

— Звичайну ковбасу!

ЗАГУБЛЕНУ

невинність уніважнюю
Студентка.

ІДОЛОПОКЛОННИКИ

Хліба білого дай нам щоденно...

МИНЯЮ

європейські кальорії на звичайне українське сало.

Чужинець.

У КНИГАРНІ.

— Пане професоре, дайте мені Гамсуна.

— Що вам дати, «Голод»?

— Ні, знаю вже, дайте «Кнут», але може то буде у перекладі «Батіг»...

ЗАГАДКА:

— В темнім коридорі таборової кухні ворушиться й сопе... Скільки їх там є?

— Двое.

— Не вгадав. Бо там є тільки одно қомандантове порося.

«Комар» («Іжак») — двотижневик сатири, карикатури і гумору. Ціна числа — 3 н. м. Вид. «Скоморох». Ред. Євген Чеврань.

Authorized by Information Control Division

Editor J. Lycholit. Druck: Karl M. Lipp.

Адреса Редакції і Адміністрації:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstraße Nr. 46a,

Меск

Карикатури з літератури

Він, Петрусь любив її, як голуб голубку. Вона, Ганнуся, його Петруся, кохала, як голуба. Вечорами говорили вони очима, розмовляли серцями, зітхали грудьми. Причиною гіркого кінця стала сочладка шоколяда.

Купив Петрусь за всі свої гроші для своєї Ганнусі шоколаду. Коли він ішов у неділю пополудні на побачення, серце йому тріпалося і тъохкало. Коли вони зустрілися за табором, він опустив очі і ніжно-ніжно:

— Добрий вечір, Ганнусю!

— Добрий вечір, Петрусу!

В корчах весело цвірінькали... горобці. Петрусь на повні груди захопив вечірнього повітря і заговорив:

— Ганнусю!...

— Чого тобі?

— На, візьми ось...

— А що то?

— Шоколяда...

— Не візьму.

ШОКОЛЯДА

Написав Степан Підкова.

*

— Чому?

— Це ж не випадас...

— Як не випадає?

— А так: я дівчина порядна, а це нижче всякої гідності брати від хлопця шоколяду.

Тоді він, зворушений до глибини душі, сказав багально:

— Ганнусю, візьми... це ж подарунок від моого широго серця... Галочка, не роби мені прикости...

А Ганнусі наче сам дідько закопилив нижню губу.

— Не візьму!

— Чому?

— Не випадає.

Тоді дідько закопилив нижню губу Петрусеві.

— Викину!

— Ану...

БАБІЙ і БАГРЯНИЙ,
БАРКА і ГОРДИНСЬКИЙ,
ДОМОНТОВИЧ і ЕНДІК,
КЕРНИЦЬКИЙ і КЛЕН,

КОСАЧ і КРАВЦІВ,
КОСТЕЦЬКИЙ і СОФРОНІВ,
ЛЯТУРИНСЬКА і ОРЕСТ,
МАЛАНЮК і МОСЕНДЗ,

НИЖАНКІВСЬКИЙ,
ОСЬМАЧКА і ПОЛТАВА,
САМЧУК і СТЕФАНОВИЧ,
СЛАВУТИЧ і ЧАПЛЕНКО,

i 117 інших

визначних сучасних українських письменників у безпощадній карикатурі і пародії.

Небуденна книжка — справжня літературна сенсація!

Вже вийшла з друку.
Продается у кольпортерів
«Комаря».

Хай живе Велика Українська Література, запроторена формою і рідна змістом!!!

— Йй бо, закину!...

— Закидай!

Спересердя Петрусь шпурнув шоколаду через високий паркан у бур'яни.

Ганнуся ураз метнулася і зникла.

Петрусь їй услід:

— Яка мені порядна!

Зайшов ображений хлопець за ріг, поглянув на буряни і роздумався:

— І чого це має моя шоколядка пропадати? Полізу!

Плигнув у буряни і, рапти на всіх чотирьох, почав шукати своеї шоколяди...

Та раптом він звівся на ноги і підняв голову.

А в цей час з бурянів підняла голову і... Ганнуся.

— Так оце ти так не хотіла брати? — Петрусь з докором.

— Так оце тобі так не шоколада було закидати? — відповіла Ганнуся.

І вони червоні, як маки, мовчки дивилися один одному в вічі.